

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: S. H., nar. X,
st. příslušnost X,
s případnou ohlašovací povinností v ČR na adrese K. V.
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

za účasti

osoby L. Ch., nar. X,
zúčastněné na bytem X,
řízení:

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. MV-59858-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Předmět řízení

1. Žalobce – tuniský státní občan – požádal dne 3. 1. 2024 na zastupitelském úřadě ČR v Tunisu o udělení dlouhodobého víza za účelem rodinným, konkrétně za účelem „návštěvy rodiny“ v podobě manželky L. Ch., ukrajinské státní příslušnice disponující v ČR povolením k trvalému pobytu. Ministerstvo vnitra mu však kýžené vízum neudělilo podle § 56 odst. 1 písm. a) a písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“), protože se mu nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti týkající se deklarovaného účelu pobytu, resp. ministerstvo nabylo pochybnosti o reálnosti žalobcova manželského svazku. Kromě toho vyjádřilo ministerstvo na základě výsledků pohovoru se žalobcem podezření, že žalobce se pokouší obcházet ZPC, když má v úmyslu na území ČR pracovat, což ale případné dlouhodobé vízum nepokrývá. Konečně, žalobce dle ministerstva ani nedoložil zajištění dostatečných prostředků k pobytu na území ČR. O těchto závěrech informovalo žalobce ministerstvo sdělením ze dne 5. 2. 2024, č. j. OAM-540-5/DV-2024.
2. Úspěšný nebyl žalobce ani se žádostí o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza dle § 180e odst. 1 písm. b) ZPC. Informací ze dne 26. 4. 2024, č. j. MV-59858-4/SO-2024 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“), mu Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců sdělila, že v jeho případě nejsou důvody pro udělení dlouhodobého víza za účelem rodinným podle § 56 odst. 1 písm. a) a písm. l) ZPC.

Obsah žaloby

3. Žalobce se v úvodu žaloby věnoval její přípustnosti. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2023, č. j. 4 Azs 224/2022-37, v němž NSS dovodil, že rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem studia je soudně přezkoumatelné, přičemž nepřípustnost soudního přezkumu podle § 171 odst. 1 písm. a) ZPC se neuplatní. Zároveň došel k závěru že v případě, kdy právní úprava dlouhodobého víza, o které cizinec žádal, byla odvozena z unijních předpisů, měl cizinec právo na soudní přezkum rozhodnutí o neudělení takového víza. Žalobce je proto přesvědčen, že napadené rozhodnutí lze i v jeho případě napadnout žalobou. Výlukou ze soudního přezkumu nelze aplikovat, neboť sloučení rodiny je rovněž upraveno unijním právem.
4. Dále žalobce rekapituloval skutkový stav věci. Uvedl, že dne 3. 1. 2024 podal na Velvyslanectví ČR v Tunisu žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem rodinným. Žádost byla dne 8. 1. 2024 doručena správnímu orgánu I. stupně, který došel k závěru, že je dán důvod pro neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 1 písm. a) a písm. l) ZPC, neboť se i přes provedení pohovoru nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o dlouhodobé vízum týkající se deklarovaného účelu pobytu žalobce na území ČR. Správní orgán svůj závěr sdělil svým sdělením ze dne 5. 2. 2024, č. j. OAM-540-5/DV-2024. V něm správní orgán I. stupně uvedl, že nebyla prokázána intenzita a pevnost vztahu žalobce a jeho manželky, L. Ch. Zjištěné skutečnosti vzbuzovaly pochybnosti o reálnosti manželského svazku, který se jevil jako účelový. Žalobce rovněž nedoložil dostatečné prostředky k zajištění dlouhodobého pobytu na území. Následně podal žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, jíž doplnil o písemné prohlášení manželky žalobce, společné fotografie manželů a letenky za období 2022-2024, které měly prokázat pevnost a intenzitu vztahu mezi ním a jeho manželkou. Tato žádost byla rovněž doplněna o výpis z bankovního účtu žalobce prokazující dostatečné finanční prostředky k pobytu na území. Žalovaná žalobce napadeným rozhodnutím vyrozuměla, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ztotožňuje s tvrzením správního orgánu I. stupně a že podmínky pro udělení dlouhodobého víza za účelem rodinným nejsou v jeho případě splněny.

5. Podle žalobce byl správními orgány ve věci nedostatečně zjištěn skutkový stav a vztah s jeho manželkou byl prakticky bagatelizován. Napadené rozhodnutí i sdělení jsou postaveny primárně na informacích sdělených žalobcem v průběhu pohovoru na zastupitelském úřadu. Za důvod neudělení dlouhodobého víza správní orgán označil zejména nedostatečnou intenzitu vztahu, k tomuto závěru došel proto, že žalobce měl v průběhu svého pohovoru uvádět rozporuplné informace, dále proto, že vztah s manželkou nedosahoval dostatečné intenzity a pevnosti z důvodu jazykové bariéry, a proto, že nedoložil dostačující prostředky ke svému pobytu na území.
6. Není zákoným předpokladem pro vydání dlouhodobého víza splnit jakousi předepsanou četnost setkání či znát přesná data schůzek s partnerkou (nynější manželkou), obzvláště v případech, kdy manželé dělí více než 1 900 km a jejich manželství trvá již téměř 2 roky. Je lidské, že si osoby s přesností nepamatují přesné datum setkání se svými partnery. V žádosti o nové posouzení důvodů doložil žalobce letenky manželky, která za žalobcem cestovala, což svědčí o pevnosti jejich vztahu. Manželka žalobce nadto ve svém prohlášení dodala, že právě ona byla iniciátorem seznámení, nikoli žalobce.
7. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vyjádřila nepochopení, z jakého důvodu žalobce neinicioval žádost o udělení krátkodobého víza hned po svatbě, aby mohl manželku navštívit a potvrdit si jejich intenzitu vztahu a budovat s ní zázemí. K tomu žalobce uvedl, že se s manželkou dohodli, že jej bude navštěvovat do doby, než si vyřídí všechny záležitosti v Tunisku pro případ svého odjezdu do ČR. K podnikání cest do Tunisu bránila manželce vzdálenost a nedostatek finančních prostředků. Žalobci není jasné, jak manželé spolu mohli budovat zázemí, když manželka žije v ČR na základě povolení k trvalému pobytu a jemu je soustavně bráněno ve vyhovění žádosti o udělení dlouhodobého víza. Žalobce k žádosti o nové posouzení doložil fotografie s manželkou, ze kterých vyplývá, že spolu skutečně trávili veškerý čas při jejich návštěvách, které vždy trvaly v řádu několika týdnů.
8. Není v pravomoci správních orgánů posuzovat, zda je manželství účelové, a to na základě četnosti vzájemných setkání či absence společné domácnosti. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2020, č. j. 3 Azs 380/2019-53, dle něž má absence společné domácnosti minimální význam pro posouzení úmyslu nevést manželský život. V rozsudku ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, pak NSS dovodil, že sdílení společné domácnosti není v manželství právní povinností a nelze z její absence vyvozovat závěr o účelovosti manželství.
9. Ke své jazykové výbavě žalobce uvedl, že je schopen s manželkou komunikovat na denní bázi v anglickém jazyce, přičemž dorozumívání mezi dvěma osobami nemusí být založeno primárně na verbální komunikaci, která navíc ani nemusí být klíčová pro vytvoření citového pouta.
10. Správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou zákazu zneužití správního uvážení, neboť učinily závěr o účelovosti manželství, který neměl oporu v zákoně. Neexistuje norma, která by stanovila, že při doložení dokladu o účelu pobytu je nutno zkoumat, jak krátce po seznámení došlo k uzavření manželství, kolik času spolu manželé před uzavřením sňatku trávili a že při jazykové bariéře není možné manželství uznat za

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rovnocenné s jinými. Přesto se správní orgány těmito body zabývaly a vydaly na jejich základě svá rozhodnutí.

11. Jde-li o zajištění finančních prostředků nutných k dlouhodobému pobytu na území ČR, uvedl žalobce, že k žádosti o nové posouzení důvodů přiložil výpis z bankovního účtu, z něhož je patrné, že danou podmínku splňuje. Je si sice vědom, že důvodem žádosti o nové posouzení nemohou být skutečnosti, které nebyly předloženy ve správním řízení vedeném u správního orgánu I. stupně, žalobce však doklad o zajištění finančních prostředků předložil již správnímu orgánu I. stupně, pouze nedisponoval částkou v plné výši pro pokrytí nákladů předpokládaného pobytu. Správní orgán I. stupně pak ani žalobce nevyzval k odstranění vad žádosti, tedy k doložení dostačujících finančních prostředků. Správní orgány jsou povinny poskytovat účastníkům řízení dostatečnou součinnost a šetřit jejich práva a oprávněné zájmy. I po doložení prostředků v adekvátní výši žalovaná zcela uměle vytvářela pochybnosti. V napadeném rozhodnutí zpochybnila, zda prostředky na účtu žalobce skutečně dlouhodobě disponuje a bude je moci použít při pobytu na území ČR.
12. Napadeným rozhodnutím bylo žalobci zasaženo do práva na soukromý a rodinný život. V důsledku napadeného rozhodnutí dojde k zpřetrhání vazeb žalobce s manželkou. To zasáhne nejen žalobce, ale též nezanedbatelným způsobem jeho manželku. Přitom oba vynaložili veškeré prostředky pro udržení jejich manželství na dálku s vidinou společného soužití. Dvouleté manželství na dálku dokazuje, že jejich vztah je založen na hlubokém porozumění a citovém poutu.
13. Jelikož si žalovaná k posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí neopatřila dostatečné podklady a nezabývala se relevantními okolnostmi soukromého a rodinného života žalobce, zatížila napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení závažnými vadami, které měly za následek jeho nezákonnost napadeného rozhodnutí. Na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který neumožňoval vymezit a definovat intenzitu újmy hrozící žalobci, nemohla žalovaná přistoupit k provedení testu proporcionality. Zmíněné vady činí napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Vyjádření žalované

14. Žalovaná má za to, že při zjišťování stavu věci postupovala v souladu se ZPC a napadené rozhodnutí řádně odůvodnila, přičemž vycházela ze stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
15. Z judikatury Ústavního soudu se konstantně podává, že cizincům neplyne na udělení víza žádný právní nárok. V případě neudělení víza nemůže dojít k porušení práv zaručených čl. 10 odst. 2 Listiny, neboť do soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve vytvořené vazby přetne. Samotné neudělení víza tento efekt nemá. Žalovaná dále poukázala na usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 829/18, v němž Ústavní soud došel k závěru, že nelze přezkoumávat informace o novém posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza.
16. V dalším žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž dostatečně popsala skutkový stav věci a průběh řízení o žádosti žalobce. Žalobce nesdělil důvody, které by dokládaly potřebu či nezbytnost jeho nepřetržitého pobytu na území, navíc

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zjištěné skutečnosti vzbuzují pochybnosti o reálnosti manželského svazku, kdy uzavření sňatku a podání dané žádosti se jeví jako účelové, směřující k získání dlouhodobého pobytového oprávnění na území, potažmo v schengenském prostoru. Tomuto závěru svědčí i prohlášení žalobce, který uvedl, že se do Tuniska nechce vracet, svůj obchod prodá, že život v ČR je lepší a že nechce žít v Tunisku, kam se již nikdy nevrátí.

17. Podle správního orgánu I. stupně byl také dán důvod pro neudělení dlouhodobého víza též podle § 56 odst. 1 písm. l) ZPC, neboť žalobce nesplnil podmínku dostatečných finančních prostředků v zákonem stanovené výši. Správní orgán I. stupně nicméně žalobce informoval, že mu není znemožněno na území spolu s manželkou pobývat, neboť může do České republiky dojíždět na základě schengenského krátkodobého víza, a zároveň nic nebrání tomu, aby jej manželka navštěvovala v zemi původu.
18. Žalovaná uvedla, že v napadeném rozhodnutí přímo netvrdila účelovost manželství, ale toliko konstatovala, že se nepodařilo ověřit údaj týkající se účelu pobytu žalobce na území, tedy jeho skutečné soužití s manželkou. Zejména se nepodařilo jednoznačně prokázat, že mezi manžely se jedná o natolik intenzivní vztah, který by v tuto chvíli vyžadoval přítomnost žalobce na území v režimu dlouhodobého víza.
19. Žalovaná dále podotkla, že ačkoliv existuje povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, v němž by byla manželka žalobce oprávněně pobývajícím na území vůči žalobci nositelkou oprávnění ke sloučení rodiny, žalobce žádá toliko o u dělení nižšího pobytového oprávnění, kterým je vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem rodinným.
20. Otázkou přiměřenosti svého rozhodnutí ve smyslu § 174a ZPC žalovaná zkoumala v rámci napadeného rozhodnutí. V něm dospěla k závěru, neudělení dlouhodobého víza je přiměřené okolnostem daného případu. Neudělením předmětného dlouhodobého víza není žalobci bráněno realizovat rodinný život a styk s manželkou prostřednictvím krátkodobého víza, kterého však dosud nevyužil.
21. K námitce týkající se doložení finančních prostředků žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí. Doložené finanční prostředky byly prokazatelně nižší než zákonem požadovaná částka, tj. 115 810 Kč a byl dán důvod pro neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 1 písm. l) ZPC. K dodatečně v rámci žádosti předloženému výpisu z účtu na jméno žalobce, potvrzující disponibilní zůstatek ke dni 12. 3. 2024, žalovaná nepřihlédla s ohledem na koncentraci řízení. Navíc nutno dodat, že dodatečně předložený doklad neprokazuje disponibilitu dokládanými finančními prostředky žalobcem, ale toliko zůstatek na účtu vedeném na jeho jméno ke konkrétnímu datu jeho vystavení. Nelze jím mít bez dalšího za prokázané, zda se v případě takto doložených prostředků na účtu jedná o finanční prostředky, kterými žalobce skutečně dlouhodobě disponuje a bude je moci využít pro potřeby finančního zajištění během pobytu na území.

Replika žalobce

22. V replice žalobce uvedl, že je přesvědčen, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány chybně nepřistoupily k testu proporcionality, ačkoliv k tomu byly povinny. Žalobce odkázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen: „EÚLP“), dle něž má každý bez ohledu na národnost či pobytové oprávnění právo na respektování soukromého a rodinného života. S neumožněním společného soužití manželů je spojena hrozba rozvodu manželství

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jednoznačně zasahující do práva na soukromý a rodinný život žalobce i jeho manželky. Navrhování krátkodobého víza žalobce považuje za zcela bezpředmětné a nevhodné.

23. K disponibilitě finančními prostředky žalobce uvedl, že mu není jasné, jaký má smysl prokazovat dispozici prostředky k pobytu na území, když jej žalovaná nepřijímá, ač byly doloženy v adekvátní výši a zpochybňuje, zda k datu příjezdu na území ČR jimi žalobce bude disponovat. Žalobce bude neprodleně po příjezdu žádat povolení k zaměstnání a neprodleně si zaměstnání najde. Nehodlá být vyživován svou manželkou a chce přispívat na jejich společnou domácnost. Žalobce uvedl, že by rád na území České republiky pracoval, což by mu nemělo být kladeno k tíži.
24. Žalovaná uvádí, že přímo nekonstatovala účelovost manželství, tím si ale protiřečí, neboť opakovaně uvedla, že se soužití žalobce a jeho manželky na území jeví jako nevěrohodné a podporující závěr, že může mít účelový charakter. Žalobce nechápe, na jakém základě žalovaná usoudila, že by právě toto měl být případ žalobce, když sama není pevně přesvědčena o takovém tvrzení. Stavět rozhodnutí na polemice, se navíc přičí základním zásadám správního práva. Prohlášení žalobce, že se nechce do Tuniska vracet a že život v ČR je lepší, nevypovídá o reálnosti žalobcova vztahu s manželkou. Žalobce nepovažuje za správné manželku zvat do Tunisu a trvale se na území usídlit, když sám jako Tunisian spatřuje zásadní problémy ve vztahu k životu na území Tunisu.
25. Pokud by datum setkání žalobce a jeho manželky mělo být klíčové pro udělení dlouhodobého víza a je nutno si jej zapamatovat přesně, není mu jasné, z jakého ustanovení zákona či v jakých mezinárodních předpisech bylo při takovém výroku čerpáno. Před svým sňatkem se manželé setkali, ačkoliv žalovaná v napadeném rozhodnutí chybně uvádí opak. Manželé se pouze nesetkali dostatečně čteně, aby jejich manželství mohlo být považováno dle žalované za relevantní. Jednalo se tak o souhlas dvou svéprávných lidí se vstupem do manželství na základě jejich vzájemného porozumění, verbálního i neverbálního. Neexistuje jednotné měřítko, dle kterého lze určit vývoj intenzity vztahu v rámci časového úseku. Žalovaná nemůže hodnověrně posoudit, zda jazyková vybavenost žalobce i jeho manželky jim postačuje k vzájemné adekvátní komunikaci, není to ani podmínkou vydání pobytového oprávnění.

Jednání ve věci

26. Soud ve věci nařídil jednání. Zúčastnila se ho žalobcova zástupkyně, advokátka Mgr. Eliška Huvarová, paní L. Ch., tedy žalobcova manželka coby osoba zúčastněná na řízení a za žalovanou Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jednal její pověřený zaměstnanec, Mgr. Karel Moravec. Zástupkyně žalobce odkázala na podanou žalobu a zdůraznila některé argumenty v ní obsažené. Uvedla, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav věci, když ani nevyslechly žalobcovu manželku. Její slyšení pak navrhla jako důkaz, který měl sloužit k prokázání pevnosti manželského svazku se žalobcem. Zástupce žalované odkázal na písemné vyjádření k žalobě, žádné důkazy nenavrl.
27. Soud ve věci dokazování neprováděl. Důkaz výsledkem žalobcovy manželky považoval za nadbytečný. Žalobcova manželka měla v řízení postavení osoby zúčastněné na řízení a soud jí udělil v jednání slovo. Měla tak příležitost soud seznámit se všemi skutečnostmi, které považovala za důležité. Zástupkyně žalobce ostatně ani neoznačila způsobilé tvrzení,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ke kterému by bylo třeba provádět důkaz. V soudním řízení nevyvstala potřeba procesně prokazovat intenzitu vztahu žalobce a jeho manželky.

28. Žalobcova manželka popsala průběh seznámení se žalobcem a dosavadní vývoj jejich vztahu. Uvedla, že i nadále jsou se žalobcem v kontaktu, potřebovali by se však vídat častěji. Sama získala nové zaměstnání a již nebude moci za manželem jezdit tak často. Jde přitom o mladého muže, potřebují být fyzicky v kontaktu častěji než jednou za půl roku. Manžel je pro ni důležitý, chtěla by mít normální rodinný život, být spolu alespoň jednou za dva měsíce. Společný čas většinou tráví cestováním po Tunisku, nyní by potřebovali, aby mohl manžel jezdit do ČR.

Posouzení věci

29. Soud se nejprve zabýval přípustností žaloby. Podle § 171 odst. 1 písm. a) ZPC platí, že z přezkoumání soudem jsou vyloučena mj. rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodu neudělení dlouhodobého víza. Právě přezkumu takového rozhodnutí se přitom žalobce nyní domáhá.
30. Soud dospěl k závěru, že je namístě dovodit soudní přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V tomto svém názoru vychází z vývoje judikatorní praxe NSS, která byla shrnuta např. v jeho rozsudku ze dne 30. 6. 2023, č. j. 4 Azs 224/2022-37, a kterou není na tomto místě potřeba podrobně popisovat. Klíčová jsou pak východiska obsažená v rozsudku NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016-49, podle něhož jsou správní soudy povinny v každém konkrétním případě posuzovat, zda situace žadatele o dlouhodobé vízum spadá do působnosti unijního práva a zda tedy čl. 47 Listiny EU případně konkrétní ustanovení nařízení či směrnice brání výluce soudního přezkumu obsažené v citovaném § 171 odst. 1 písm. a) ZPC. Jak uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 23. 5. 2024, č. j. 10 Azs 81/2023-52, právě nutnost provedení takové úvahy je „klíčovým poselstvím citovaného rozsudku 6 Azs 253/2016“.
31. V projednávané věci soud tuto úvahu provedl a – jak je patrné z výše uvedeného – dospěl z pohledu žalobce ke kladnému závěru. Žalobce je státním příslušníkem Tuniska, tedy nikoli členského státu EU. Svou žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem rodinným pak podal ve snaze zabezpečit si soužití na území ČR se svou manželkou, v tomto řízení vystupující v postavení OZNŘ, paní L. Ch. Ta je státní příslušnicí Ukrajiny a na území ČR disponuje povolením k trvalému pobytu.
32. Soud na základě těchto zjištění dospěl k závěru, že žalobce může těžit ze směrnice č. 2003/86/ES. Jde totiž o státního příslušníka třetí země ve smyslu čl. 2 písm. a) citované směrnice. Žalobcovu manželku lze v intencích směrnice považovat za osobu usilující o sloučení rodiny ve smyslu čl. 2 písm. c) citované směrnice. Jsou tedy splněny předpoklady použití této směrnice stanovené v jejím čl. 3 odst. 1, podle něhož: „*Tato směrnice se použije, pokud je osoba usilující o sloučení rodiny držitelem povolení k pobytu vydaného členským státem s dobou platnosti alespoň jeden rok, lze odůvodněně předpokládat, že získá právo trvalého pobytu, a pokud jsou členové jeho rodiny státními příslušníky třetí země s jakýmkoliv právním postavením.*“ Podle čl. 4 odst. 1 písm. a) citované směrnice pak platí: „*Členské státy povolí vstup a pobyt níže uvedených rodinných příslušníků podle této směrnice a s výhradou dodržení podmínek uvedených v kapitole IV, jakož i v článku 16: manžela nebo manželky osoby usilující o sloučení rodiny.*“ Jelikož tedy směrnice 2003/86/ES je v nyní projednávaném

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

případě uplatnitelná, je třeba aplikovat i její čl. 18, podle něhož: „Členské státy zajistí, aby osoba usilující o sloučení rodiny nebo její rodinní příslušníci měli právo obrátit se na soud, pokud je žádost o sloučení rodiny zamítnuta nebo doba platnosti povolení k pobytu není prodloužena, nebo je povolení k pobytu odejmuto nebo je nařízeno navrácení.“ Žalobce má tedy ze směrnice právo obrátit se na soud ve věci přezkumu napadeného rozhodnutí. Nahlíženo z opačné strany: vyloučení soudního přezkumu obsažené v § 171 odst. 1 písm. a) ZPC se v tomto případě neprosadí.

33. Soud tedy přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí.
34. Žalobce uplatnil tři žalobní body, v nichž tvrdí, že správní orgány ve věci nesprávně (nedostatečně) zjistily skutkový stav věci, porušily zákaz zneužití správního uvážení a zasáhly do jeho práva na soukromý a rodinný život.
35. Předelat je možno, že rozhodování o žádosti o udělení dlouhodobého víza má svá specifika. V řízení o této žádosti se totiž neuplatní část III. a IV. správního řádu (§ 168 odst. 1 ZPC), což platí i pro řízení o žádosti o nové posouzení důvodů jeho neudělení. NSS ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011-221, č. 2544/2012 Sb. NSS uvedl mj. to, že rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza nemusí splňovat náležitosti podle § 67 a § 68 správního řádu. Ke způsobu rozhodování o udělení dlouhodobého víza se v nálezu ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 1149/13, vyjádřil také Ústavní soud, a to následovně: „rozhodovacímu procesu Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců je imanentní jistá míra abstrakce a obecnosti, neboť mnohdy je třeba vycházet z určitých předpokladů, a nikoli objektivně zjistitelných skutečností, které lze zpravidla hodnověrně verifikovat až po případném udělení víza; požadavek na obstarání vyčerpávajících, přesných a podrobných podkladů by totiž ve svém důsledku vedl k popření smyslu rozhodování o udělení víza, který mimo jiné spočívá v možnosti prevence potenciálně nežádoucího jednání ze strany cizinců (myšleno obecně), které tudíž nelze dopředu naprosto jednoznačně identifikovat a kvalifikovat. I dostatečně podložené obavy mohou být důvodem způsobilým přistoupit k neudělení víza, resp. k zamítnutí žádosti o nové posouzení.“ Tento závěr však neznamená, že by správní orgány mohly ve věcech žádostí o udělení dlouhodobého víza postupovat svévolně či svá rozhodnutí odůvodňovat nezákonně. V usnesení ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, apeloval Ústavní soud na správní orgány, „aby napříště při odůvodňování svých rozhodnutí ve věcech udělování dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů přistupovaly tak, aby byl zřejmý nejen zákonný důvod pro neudělení víza, ale aby také byly dostatečně rozvedeny důvody vedoucí k závěru, že došlo k naplnění takového zákonného důvodu.“
36. Shora popsáný specifický charakter rozhodování o udělení dlouhodobého víza tedy nic nemění na skutečnosti, že je správní orgán povinen postupovat podle zákona, při jehož výkladu musí zohlednit i příslušnou směrnici. Své rozhodnutí také musí odůvodnit tak, aby byly uvedeny dostatečně alespoň konkrétní právní i skutkové důvody, na základě kterých ve věci rozhodl (rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30). Zároveň se Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců musí v odůvodnění rozhodnutí vypořádat s námitkami žadatele, které uplatnil v žádosti o nové posouzení. Současně však podle § 180e odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že důvodem žádosti nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza nebo v souvislosti s odepřením vstupu na území. Žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza tak neslouží k uvádění nových skutkových okolností rozhodných pro kladné vyřízení žádosti. Je v zájmu příslušného cizince, aby všechny rozhodné skutečnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vedl již v prvotní žádosti či v průběhu pohovoru (rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 79/2019-27).

37. Tyto aspekty věci je třeba brát při vypořádání uplatněné žalobní argumentaci v úvahu, a proto je soud tímto způsobem pomyslně vytkl před závorku.
38. První žalobní bod týkající se údajně nedostatečně zjištěného skutkového stavu nepovažuje soud za důvodný.
39. Z obsahu vymezení žalobního bodu plyne, že žalobce napadá závěry správních orgánů ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) ZPC tj. že se nepodařilo ověřit údaje obsažené v žádosti o udělení dlouhodobého víza. Ponechává tak stranou jejich závěr ve smyslu § 56 odst. 1 písm. l) ZPC spočívající konkrétně v nedoložení zajištění dostatečných finančních prostředků pro pobyt na území ČR, resp. napadá je až ve svém druhém žalobním bodu.
40. Především soud uvádí, že žalovaná při hodnocení vážnosti či intenzity vztahu mezi žalobcem a jeho manželkou vycházela přiměřeně z hledisek, která byla dovozena judikaturou NSS, např. v rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 9 Azs 410/2017-96. V něm sice NSS rozhodoval ve věci žádosti o udělení krátkodobého víza, ale to podle názoru zdejšího soudu nic nebrání v přiměřeném použití tímto rozsudkem identifikovaných indikátorů vážnosti manželského vztahu i v nyní posuzované věci. Indikativní faktory ukazující na „opravdovost“ manželství musejí být z povahy věci stejné, ať už se rozhodování týká kteréhokoli pobytového oprávnění. Komise hodnotila zjištěné skutečnosti komplexně. Soud se tak neztotožňuje s žalobním tvrzením, podle něhož *„správní orgány stavěly svůj závěr o účelovosti manželství na rozporuplných tvrzeních žalobce.“* Správní orgány totiž ve věci ani nedospěly k závěru o účelovosti žalobcova manželství. Žalovaná na str. 6 svého rozhodnutí jednoznačně uvedla, že se *„ztotožňuje s názorem Ministerstva, že manželství a z něj vycházející požadavek na soužití s manželkou na území se za zjištěných okolností jeví jako nevěrohodné a podporující závěr, že může mít účelový charakter“*. Jde tu tedy o potenciál účelového charakteru manželství, tedy o určité obavy založené na konkrétních zjištěních, což plně odpovídá shora citovaným předpokladům kladeným na rozhodování ve věcech dlouhodobých víz judikaturou Ústavního soudu. Tyto obavy přitom nejsou, opět v rozporu s tím, co žalobce tvrdí, založeny toliko na jeho rozporuplných tvrzeních (jejichž existenci tedy žalobce ani nečiní spornou), ale opírají se o ně jako o jednu z indicí, které nepopíratelně vzbuzují pochybnosti o reálnosti uzavřeného manželství. Pokud žalobce v rámci jedné krátké výpovědi jednou uvede, že se s manželkou poprvé setkali při její návštěvě Tuniska dne 16. 10. 2022, ale v odpovědi na otázku položenou jen o něco málo později tvrdí, že poprvé přicestovala jeho manželka do Tuniska v srpnu 2022, jedná se o poměrně významnou diskrepanci. V této souvislosti navíc nelze přehlédnout, že se poskytnuté údaje odlišují i od těch, které správním orgánům představila jeho manželka (ovšem již v rámci řízení o žádosti o nové posouzení), podle níž naopak poprvé z Tuniska odcestovala již 15. 10. 2022 (soud však z podkladů založených ve správním spisu zjistil, že žalobcova manželka ukončila svůj první zájezd právě 16. 10. 2022). Žalobce vypovídal o událostech s odstupem jednoho a čtvrt roku, tedy nepříliš dlouho poté. Tyto události navíc pro něj zřejmě měly mít proto, že se jednalo o počátek tak silného vztahu, že se velmi rychle vyvinul v uzavření manželství, významný emocionální náboj, se kterým je pravidelně spojena i jejich vyšší výbavnost, což ještě zvyšuje význam toho, že si je nebyl schopen zapamatovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

41. Přesto však napadené rozhodnutí rozhodně nestojí jen na diskrepancích v samotné výpovědi žalobce, ani na diskrepancích ve vyjádřeních obou manželů, jakkoli také jde o jednu z indicií podporujících závěry žalované. Žalovaná konstatovala, že ve věci nejsou dány znaky vypovídající o nízkém riziku zneužití uzavřeného manželství (k možnému obcházení ZPC), jako je společný dlouhodobý závazek, dlouhodobě udržovaná domácnost či dlouhodobý vztah před sňatkem. Tyto závěry žalované soud aprobuje. Pomine-li soud vzájemné rozpory v tvrzeních obou manželů a ve výpovědi žalobce, lze předpokládat, že žalobce míní tvrdit, že se s budoucí manželkou setkali poprvé v srpnu 2022, aby v lednu 2023 již uzavřeli manželství. To za situace, kdy oba pocházejí z rozlišných kulturních poměrů, dělí je významná vzdálenost (sám žalobce hovoří o 1 900 km) i nikoli nevýznamný věkový rozdíl (manželka je starší o 14 let než žalobce) a dorozumívají se vzájemně údajně anglicky (ačkoliv sám žalobce ve svém pohovoru uvedl, že anglicky umí „trošku“). Než se vzali, viděli se fyzicky pouze jednou a strávili spolu zhruba dva týdny. Poté žalobcova (tehdy ještě budoucí) manželka přicestovala do Tuniska až v lednu 2023 již za účelem uzavření sňatku. To jsou okolnosti, které jsou jistě způsobilé oprávněně vyvolat pochybnosti na straně správních orgánů ohledně reálnosti takto uzavřeného manželství.
42. K tomu navíc přistupují další skutečnosti. Žalobce požádal o vydání dlouhodobého víza, ale ihned při pohovoru uskutečněném při podání žádosti uvádí, že se miní do ČR nadobro odstěhovat, do Tuniska se již neplánuje vracet, své podnikání hodlá prodat a žít v ČR, protože *„život v Česku je lepší, jsou tam lepší životní podmínky“*. Okamžitě po příjezdu do ČR má v plánu pracovat. Nežádá však o pobytové oprávnění, které by těmto jeho záměrům odpovídalo. Žalobce si je přitom vědom, že jeho manželka v zaměstnání v ČR zdaleka nedosahuje takových výdělků, aby z nich oba mohli žít. Za takové situace se přesto spoléhá na to, že si po příjezdu do ČR požádá o pracovní povolení, přičemž *„neexistuje důvod, pro který by mu nemělo být povoleno“* (citace pochází z odůvodnění žádosti o nové posouzení ze dne 20. 3. 2024). Žalobce si tedy vůbec nepřipouští, že by jeho žádost o pracovní povolení nakonec nemusela být úspěšná, manželé spolu nemají žádný plán pro případ, že žalobce nebude moci být výdělečně činný, přičemž jimi předložené podklady nesvědčí o tom, že by kterýkoli z nich měl k dispozici finanční prostředky umožňující pohodlné hledání zaměstnání jednoho z nich. Ani tyto skutečnosti nepodporují závěr o skutečné povaze manželství, protože zahájení faktického spolužití za takto složitých podmínek vyžaduje – je-li skutečně vážně míněné – plánování a promýšlení řady potenciálně problematických situací. Nic nevypovídá o tom, že žalobce se svou manželkou takové plánování provedli.
43. Žalobce se mýlí, pokud správním orgánům vytýká, že měly přistoupit k odstraňování nejasností založených rozpornou výpovědí žalobce v rámci zjišťování skutkového stavu, o němž nejsou pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Nebylo povinností správních orgánů zjistit, *„jak se věci skutečně odehrály“*, ale zda žalobce prezentuje takové důvody, které dostatečně svědčí o oprávněnosti jeho potřeby pobývat na území déle než 90 dnů (srov. § 30 odst. 1 ZPC). K této otázce se mělo také upínat zjišťování skutkového stavu věci, což se stalo. Odporuje-li si žalobce v rámci tvrzení týkajících se počátku vztahu se svou manželkou, je to relevantní zjištění pro závěr, který důvodnost jeho potřeby pobývat na území déle než 90 dnů za účelem soužití s manželkou nepodporuje. Vyslýchat žalobcovu manželku za účelem dalšího potvrzení těchto pochybností by již bylo nadbytečné. Ostatně, správní orgány v rámci rozhodování o žádosti o vydání dlouhodobého víza nejsou povinny provádět všechny myslitelné důkazy, jak plyne i z výše

citované judikatury Ústavního soudu. Taková povinnost by popírala specifika, která jsou s rozhodováním o udělení dlouhodobých víz spojena.

44. Správní orgány v projednávané věci přitom neposuzovaly vztah žalobce a jeho manželky prismatem žádné šablony, ale relevantním způsobem zhodnotily tvrzení, která jim předložil samotný žalobce (a případné podklady, které doložil). K těmto tvrzením se přitom v napadeném rozhodnutí vyjadřuje i žalovaná. Je pak poněkud protismyslné vytýkat jí v žalobě, že se zabývala právě těmito hledisky, jakoby mechanicky hodnotila kvalitu vztahu žalobce a jeho manželky prostřednictvím jakýchsi pevných kritérií. Je tak nerozhodné, jaké skutečnosti bránily manželce v častějším navštěvování manžela, když relevantní zjištění, podle nichž se před svatbou setkali pouze jednou, zkrátka oslabuje věrohodnost tvrzení o vážné a skutečné podstatě jejich vztahu, neboť *prima facie* vybočuje z běžné lidské zkušenosti. Fotografie, které žalobce předložil ke své žádosti o nové posouzení, nejsou nijak vypovídající, protože z nich nelze dovodit, že pocházejí právě z těch dní, které žalobce tvrdí. Nelze z nich poznat, kde a kdy byly tyto fotografie pořízeny, jejich vypovídací hodnota je obecně nízká a zcela jistě z nich nelze dovodit, že spolu manželé trávili veškerý čas pobytu jeho manželky v Tunisu. I kdyby tomu tak však bylo, na věci by to pravděpodobně stejně mnoho nezměnilo. Kromě toho žalovaná správně žalobce upozornila na koncentrační zásadu zakotvenou v § 180e odst. 3 ZPC, podle níž důvodem žádosti o nové posouzení nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza.
45. Judikatura, kterou žalobce prezentuje na podporu svého tvrzení, podle něhož správní orgány nemohou posuzovat, zda je manželství dvou osob uzavřeno účelově na základě četnosti jejich setkání či absence společné domácnosti, je v této věci nepřiléhavá. Jak už soud uvedl výše, v posuzované věci správní orgány neučinily závěr o účelovosti manželství žalobce a jeho ženy, ale vyslovily *podezření*, že takovým toto manželství může být. Rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2020, č. j. 3 Azs 380/2019-53, byl vydán ve věci žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b ZPC, přičemž správní orgány shledaly důvod k zamítnutí žádosti přímo v tom, že se žadatel dopustil obcházení zákona tím, že uzavřel účelové manželství. Jedná se tu tedy o zcela jinou situaci, než která panuje v nyní řešené věci. O žádosti žalobce o dlouhodobé vízum se nevede klasické správní řízení, postup správních orgánů je méně formální. Důvod nevyhovění žalobcově žádosti upravený v § 56 odst. 1 písm. a) ZPC pak navíc nepředpokládá prokázání, že se žadatel dopustil obcházení zákona tím, že uzavřel účelové manželství, jako je tomu v § 87e odst. 1 písm. d) ZPC [a v poměrech rozhodování o žádosti o dlouhodobé vízum by mu odpovídalo ustanovení § 56 odst. 1 písm. m) ZPC, které však správní orgány v nynější věci neaplikovaly]. Nelze tedy mechanicky přenášet jednotlivé závěry učiněné v judikatuře NSS ve vztahu k žádostem o jiná pobytová oprávnění, resp. ke konkrétním důvodům nevyhovění takové žádosti, na jiné důvody dopadající na jiná pobytová oprávnění. Stejně závěry pak *mutatis mutandis* platí i ve vztahu k žalobcem odkazovanému rozsudku NSS ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40.
46. Jde-li o tvrzení, že žalobce je schopen se svou ženou hovořit na denní bázi anglicky, soud jen podotýká, že i kdyby tomu tak prokazatelně bylo (což není), nebyla by tato skutečnost způsobila vyvrátit všechny ostatní pochybnosti, které správní orgány důvodně ohledně vážnosti vztahu žalobce a jeho ženy nabyly. K jazykové výbavě pak soud připomíná, že sám žalobce ve svém pohovoru uvedl, že anglicky umí jen trošku. Nároky na vzájemnou komunikaci mezi partnery na dálku (kdy komunikace nemusí probíhat instantně, ale

vzniká prostor pro využití překladáčů apod.) jsou pak zcela jiné než mezi partnery, kteří spolu fakticky žijí a řeší každodenní záležitosti. Pokud pak žalobce tvrdí, že dorozumívání mezi manžely či obecně lidmi nemusí být založeno primárně na verbální komunikaci, jde podle názoru soudu již o vyjádření na hraně absurdity. Plnohodnotný manželský vztah zásadně nelze rozvíjet non-verbálně, tím méně tzv. „na dálku“.

47. Lze tedy shrnout, že správní orgány v rámci svého postupu vycházely z takových skutkových zjištění, které odpovídaly podkladům shromážděným ve správním spise, své závěry z nich řádně vyvodily a relevantním způsobem odůvodnily i ve svých rozhodnutích.
48. Nad rámec uvedeného jen soud konstatuje, že nebylo možno jakkoli v úvahu brát popis žalobcovy manželky o vývoji vztahu se žalobcem po datu vydání napadeného rozhodnutí. Tyto skutečnosti vybočují z přezkumného rámce soudního řízení správního, které je zaměřeno po skutkové i právní stránce ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
49. Ve druhém žalobním bodě namítá žalobce, že správní orgány zneužily správní uvážení. Ani tento žalobní bod není podle názoru soudu důvodný.
50. K problematice správního uvážení lze v obecné rovině konstatovat, že správní uvážení neboli diskreční pravomoc je takový postup, v rámci něhož má správní orgán na základě zákonného zmocnění po zjištění skutkového a právního stavu možnost volné úvahy, resp. volby mezi několika variantami svého postupu, přičemž všechny tyto varianty jsou legální (tzn. právem předvídané). Jedná se tedy o právní normou dovolené „samostatné uvažování“ správního orgánu při rozhodování konkrétního případu. Mezi správního uvážení jsou pak zejména ústavní principy - zákaz libovůle, ochrana rovnosti, zákaz diskriminace, zachovávání lidské důstojnosti a použití principu proporcionality (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). Rozhodování správních orgánů v mezích správního uvážení je otázkou správnosti rozhodnutí, do které správní soudy až na výjimky (např. moderační výše pokuty) nejsou oprávněny zasahovat. Soud je však nepochybně povinen přezkoumat, jestli byly splněny zákonné předpoklady pro použití správního uvážení, tedy zda nebyly překročeny jeho meze či zda nebylo správní uvážení zneužito, popř. zda bylo užito v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Meze správního uvážení je přitom nutno zkoumat nejen v tom smyslu, zda správní orgán nezvolil variantu, která není zákonem předpokládána, nýbrž též z toho hlediska, zda se správní orgán nedal vést při svém rozhodnutí jinými ohledy, než které má zákon na zřeteli. To však není možné, chybí-li taková úvaha v rozhodnutí a rovněž ve správním spise absentuje jakýkoliv podklad, z něhož by mohl soud úvahu správního orgánu posoudit. Nemá-li soud možnost posoudit, zda nebyly meze správního uvážení překročeny nebo zda správní orgán správního uvážení nezneužil, je na místě předmětné rozhodnutí zrušit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004-92).
51. Žalobní bod se však vůbec správního uvážení netýká. Problematiku správního uvážení v poměrech rozhodování o udělení dlouhodobého víza lze snad nalézt v otázce, zda správní orgány mohou či nemohou (při vědomí toho, že na udělení dlouhodobého víza není dle § 51 odst. 2 ZPC právní nárok) neudělit dlouhodobé vízum i z jiných důvodů než těch, které jsou upraveny zákonem. To se ale v projednávané věci nestalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

52. Ze žaloby je patrné, že žalobce opět z jiného pohledu polemizuje se skutkovými a právními závěry správních orgánů. V nich ale žádné správní uvážení použito nebylo. Soud již výše zdůvodnil, že má za správný závěr správních orgánů, podle nichž v žalobcově případě byl naplněn důvod pro neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 1 písm. a) ZPC. V souvislosti s tímto žalobním bodem lze na tuto argumentaci odkázat a zdůraznit, že správní orgány jistě nejsou ve svém rozhodování o udělení dlouhodobého víza vázány jen předložením formálních dokladů (v žalobcově případě oddacího listu). Naopak, správní orgány jsou povinny se v intencích § 30 odst. 1 ZPC zabývat (materiálně) potřebou příslušného cizince tvrzený důvod dlouhodobého víza naplňovat, respektive vůbec skutečnou realitou tohoto důvodu. Pokud by platil ten právní náhled na věc, z něhož žalobce ve svém žalobním bodu vychází, pak by fakticky vznikalo právo cizince na udělení dlouhodobého víza při předložení formálního dokladu. To ale odporuje ustanovení § 51 odst. 2 ZPC, podle něhož na udělení dlouhodobého víza zkrátka právní nárok není.
53. Jde-li pak o problematiku dokladu o zajištění finančních prostředků, je nutno akcentovat, že i sám žalobce připouští, že příslušný doklad správnímu orgánu I. stupně nepředložil, resp. předložil doklad, který nesevřel o tom, že dostatečnými finančními prostředky disponuje. Ani zde správní orgány nepochybily, když žalobce nevyzvaly k odstranění vad žádosti. Především, postup odstraňování vad žádosti je zakotven v části II. správního řádu, která se v řízení o udělení dlouhodobého víza neužije. ZPC sám pak takovou povinnost také správním orgánům neukládá. Je věcí cizince-žadatele, aby již svou žádost formuloval tak, aby v ní tvrdil všechny rozhodné skutečnosti a vybavil ji i předepsanými náležitostmi a doklady. Součástí povinnosti součinnosti a šetření práv a oprávněných zájmů osob (§ 4 odst. 4 správního řádu) pak není aktivita správního orgánu ve formě pokynů, jaký konkrétní obsah mají mít listiny, které je žadatel povinen přiložit ke své žádosti o vydání dlouhodobého víza, aby tato žádost mohla být vyhodnocena kladně. V tomto ohledu pak plně postačí, že žalobce si byl nepochybně vědom toho, že je povinen ke své žádosti doklad o zajištění prostředků k pobytu na území přiložit, neboť tak v podobě výpisu z účtu své manželky učinil. Že tato listina neprokazovala, že žalobce nemá dostatek prostředků předpokládaný zákonem, je již součástí věcného posouzení žádosti, nikoli vadou žádosti, kterou by bylo třeba odstraňovat.
54. Soud se se žalobcem neztotožňuje ani potud, když tvrdí, že doklad o zajištění dostatečných prostředků „v adekvátní výši“ doložil v rámci žádosti o nové posouzení. Žalobce totiž předložil doklad o tom, že na určitém bankovním účtu vedeném v Tunisku na jeho jméno, je částka 10 107,679 TUD, což odpovídá zhruba 76 000 Kč (1 tuniský dinár má hodnotu cca 7,50 Kč). Žalobce však byl povinen doložit, že disponuje alespoň 115 810 Kč. Ačkoliv tedy žalovaná správně k tomuto dokladu nepřihlédla (§ 180e odst. 3 ZPC), ani z tohoto dokladu nelze dovodit, že žalobce prokázal, že má zajištěny dostatečné finanční prostředky pro pobyt na území.
55. Lze tedy shrnout, že ani tento žalobní bod není důvodný.
56. V posledním žalobním bodě tvrdil žalobce, že správní orgány nesprávně usoudily o zásahu, který napadené rozhodnutí představuje do jeho soukromých a rodinných poměrů.
57. Ani tento žalobní bod soud nevyhodnotil jako důvodný.
58. Žalovaná se problematice přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí věnovala na str. 11–12 svého rozhodnutí. Správně přitom vyšla z toho, že sám ZPC nepodmiňuje rozhodnutí o nevydání dlouhodobého víza posouzením přiměřenosti jeho dopadů ve smyslu § 174a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ZPC. Přesto však toto posouzení provedla s ohledem na mezinárodněprávní závazky ČR (zejm. čl. 8 EÚLP). Soud souhlasí se žalovanou v závěru, že ani z čl. 8 EÚLP neplyne žalobci právo na vstup na území ČR. Žalobce nesplnil hmotněprávní podmínky pro vydání dlouhodobého víza, protože se mu nepodařilo prokázat, že míní naplňovat deklarovaný účel pobytu. V takové situaci si zásadně není možné jeho udělení „vynutit“ skrze hodnocení dopadů pro žalobce negativního rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných poměrů. NSS již ve své judikatuře dospěl k závěru, že obecně bude obtížné najít situaci, kdy bude nepřiměřeným zásahem právě neudělení pobytového oprávnění, ačkoli žadatel nesplňuje jednu z podmínek pro jeho udělení (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 4 Azs 7/2017-36, nebo ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30). Muselo by jít o situaci zcela výjimečnou, ve které se nejspíše zároveň objeví nějaká „trhlina“ v systému zákona o pobytu cizinců (rozsudek ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Azs 419/2021-46).

59. O takovou situaci ale nyní jednoznačně nejde. V této souvislosti soud připomíná, že z judikatury NSS také plyne, že v obecné rovině rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nekladou v případech, kdy povolení nebylo uděleno, tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky NSS ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112, a ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30).
60. Ani ze žalobní argumentace přitom nelze mít za to, že by posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí bylo provedeno nesprávně. Pokud žalobce tvrdí, že důsledkem napadeného rozhodnutí bude zpřetrhání vzájemných vazeb s jeho manželkou, nelze s tím souhlasit. Žalobce se svou manželkou navázali vztah a uzavřeli manželství při vědomí toho, že existují a mohou se uplatňovat úřední překážky bránící jejich faktickému soužití. Ostatně, sama žalobcova manželka ve svém prohlášení předloženém žalované akcentuje potíže spojené s její ukrajinskou státní příslušností, ať už jde o potřebu získání víza do Tuniska, nebo o potíže při obstarávání si cestovního pasu. Žalobce přitom tvrdí, že se jejich vztah úspěšně za daných podmínek rozvíjí již od roku 2022. Není proto zřejmé, proč by nezískání dlouhodobého víza (tedy zachování stávající situace), mělo znamenat automaticky zpřetrhání jejich vazeb. Nelze přitom přehlédnout, že takové tvrzení v sobě implicitně obsahuje jistou nedůvěru v pevnost manželského pouta, a odporuje tedy tomu, když žalobce naopak jejich vztah popisuje jako pevný a úspěšně se rozvíjející. Jinak řečeno: pokud je manželský svazek žalobce a jeho manželky skutečně natolik pevný, jak o tom žalobce hovoří, jistě jen nevydání dlouhodobého víza žalobci nezpůsobí jeho zpřetrhání.
61. Žalobce kromě své manželky nemá na území ČR žádné vazby ani majetek. Z těchto hledisek nemůže napadené rozhodnutí žalobci způsobit žádné nepřiměřené dopady.
62. Soud tedy shledal, že žalovaná se přiměřeností dopadů svého rozhodnutí řádně zabývala a své závěry také přezkoumatelně zdůvodnila.

Závěr a náklady řízení

63. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

64. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaná, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaná se ale práva na náhradu nákladů řízení vzdala, proto soud rozhodl výrokem II. tohoto rozsudku tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
65. Konečně výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl soud o náhradě nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. „*osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.*“ V projednávaném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neukládal, a proto jí ani nemohly žádné citovaným ustanovením předvídané náklady řízení vzniknout. Soudu zároveň nejsou známy žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by přesto osobě zúčastněné na řízení přiznal náhradu nákladů řízení. Proto výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl, že osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 18. září 2024

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce